

Jó alaposan, sárgába és vörösbe színeződtek a fák levelei a Kadocsa utcában. Nem is lehetett ez másként, hiszen október közepén járt az idő, Amália néni, pedig feketében, méghozzá talpig. A nyolcvannégy évével talán nem is lehetne másként mutatkoznia, de most minden oka megvolt erre. Sárát, a szomszédját, ebben a kora reggeli órában, a lépcsőforduló alján köszöntötte.

- Üdvözlöm magát, látom már korán felkelt! – mondta Amália néni és erősen kapaszkodott a lépcső korlátjába. Egy kicsit szédült, de ezt a tényt már megszokta. Mondta is mindig: - Én olyan szédülős típus vagyok! Nem az időjárástól és nem is a vérnyomásomtól! – hangsúlyozta. – Engem mindig a férfiak szédítettek el.

- Hová siet ilyen korán kedves Amália? – kérdezte Sára az alsó szomszédja és ő is, fogta erősen az ajtó kilincsét.

- Ja, maga nem is tudja? – kérdezte könnyedén. - Képzelve, az éjjel a kórházban meghalt a Lajosom! Nem rég telefonáltak! – folytatta és a fekete kendőt, megigazította a nyakában. – Isten nyugosztalja! Legalább nyugtom lesz tőle! – legyintett olyan közömbösen. – Hiszen, úgymint mindegy, annak az embernek!

- Na de Amália, hogy mondhat ilyet? – döbönt meg a szomszéd asszony.

Itt hirtelen megszakadt a beszélgetés, mert kinyílt az utcai bejárati ajtó és belépett rajta Rozi néni, aki Amália néni felső szomszédja volt. Csak néztek egymásra, némi szünettel és látszatra egy kis megdöbbenéssel, mert azt nemcsak a házban, de az egész utcában tudták, amit Rozi néni információként begyűjt, az olyan, mintha ki lenne nyomtatva.

A pillanatnyi megtorpanásban Amália néni vette át a szót: - Jó, hogy jössz, legalább te is tudsz most már róla. Lajosom letette a kanalat! Vége! Meghalt! – hangja harsogó volt és emelkedett. Rozi néni arcára is kiült a tanácstalanság e szavak hallatán.

- Nem kell ezen csodálkozni. Neki is lejártak a napjai. Nem sajnálom, ő volt a leggonoszabb férfi, akit valaha is ismertem. Zsarnok volt, ki kellett szolgálnom, állandóan szekírozott. – mondta Amália néni, és elégedett tekintettel nézte a két szomszédot. Azok, meg csak álltak és nem szóltak egy szót sem. Sára szomszéd ocsúdott fel elsőnek és megkérdezte:

- Most, mi lesz?

Amália néni magabiztosan és határozottan válaszolt.

- Megyek, intézem a temetést. Őt is a Felsővárosi temetőbe hantolom el. Ott van az első három férjem István, Péter és Zoltán is. Legalább, ha viszek nekik egy szál virágot, nem kell annyi felé kódorognom. Ebben a korban már nem is menne! – mondta és lassan, de szédülése ellenére, látszatra biztos léptekkel elindult a kijárati ajtó felé.

- Mikor lesz a temetés? – kérdezte halkán és kissé óvatosan Rozi néni és letette az eddig tartogatott, zöldséggel teli, fonott kosarát, mert már a piacról jött, hazafelé.

- Azt még nem tudom – mondta Amália néni. – Cigány zenét szeretnék, olyan búsulós nótákkal. Én már csak erre a zenére tudok sírni. Ez kell, mert hogy nézne ki, hogy az özvegy, még egy könnycseppet sem ejt a halott férje sírjánál?

A két szomszédasszony lopva egymásra néztek. Talán helyeselni kellene, vagy közbevetni valamit, de már ismerték annyira Amália nénit, hiszen ebbe a házban lakott már vagy hatvan évet. Ez idő alatt kényszerűségből is tanúi voltak élete minden mozzanatának. Volt itt kézfogó, volt egy lakodalom, meg sima temetés, de volt éneklésbe végződő halotti tor is. Színes fantáziával fonta élete, elég erős, de sok helyütt elrojtosodott fonalát. Most hiába mondja, hogy a Lajos volt a leggonoszabb. Ha visszaemlékeznek ezekre a férjekre, ők voltak a jámborság

megtettesítői. Nem sok szavuk volt, csak annyi volt a bajuk, hogy az élettől csupán pár évet kaptak és mehettek a Felsővárosi temető, Amália néni által kijelölt nyughelyű parcellába, örök nyugalomra.

Amália néni úgy érezte, elmondott mindent, legalább is annyit, hogy a kellő hírszolgálat alapjait megteremtse. Összefogta a fekete kendőt a nyakán és a kijáratí ajtó kilincsére tette a kezét. Az ajtóból még visszaszólt: - Veszek egy fekete nyúlszőr kalapot. Azt akarom, hogy megnézzenek!

Két hét múlva, a megjelenő helyi lap közölt egy temetési képet. Ezen Amália néni volt látható, fekete nyúlszőr kalapban, cigányzenészek állták körül és a leeresztett koporsóra, éppen akkor dobott egy szál virágot.

*